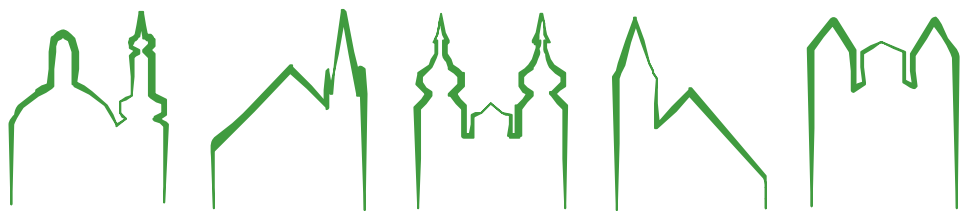

Život farností Znojma

4/2020

Ročník XXX | Cena 10 Kč

V Mašůvkách oslavili 800. výročí obce

Obec Hluboké Mašůvky má prehistorickou minulost, která sahá do mladší doby kamenné (neolitu). O životě lidí z této doby se více dozvídáme z archeologických vykopávek, které provedl František Vildomec v první polovině 20. století, a to na návrší za obcí. Nejvýznamnějším archeologickým nálezem je 32 cm vysoká soška ženy, Mašůvecké Venuše.

První písemná zmínka o obci pochází z roku 1220 z Přímětické farní kroniky. Píše se tam, že kastelán znojemského hradu Jimram daroval kus lesa v Mašůvkách louckému klášteru spolu s patronátním právem kostela svatě Markéty v Příměticích.

V pozdějších letech byly Hluboké Mašůvky ve vlastnictví mnoha drobných šlechtických rodin i církevních řádů. V 16. století připadly k panství v Jevišovicích a náležely tam až do zrušení patrimoniální správy v 19. století. Jedním z majitelů byl polní maršál, hrabě Raduit Ludvík de Souches. Získal toto panství jako odměnu od císaře za věrné služby v době třicetileté války. Hrabě de Souches nechal postavit v roce 1680 na místě dřevěné kapličky Panny Marie Pasovské první kamennou kapli (malý kostelík), do které daroval sošku Panny Marie de Foy. Tuto sošku získal jako výpalnou oběť za třicetileté války v Belgii, kde

jeho vojsko chtělo vypálit jeden ženský klášter. Sestra představená prosila velitele, aby klášter ušetřil, že mu dá to nejvzácnější, co mají v klášteře, a přinesla mu malou sošku Panny Marie. Od té doby maršál sošku nosil pod brněním a nebyl nikdy zraněn, což připisoval ochraně Matky Boží.

První písemně doložené uzdravení na zdejší místě je z doby před třicetiletou válkou (1618–1648). Muž jménem Krukensteinhauser z Kroměříže, který v Hlubokých Mašůvkách pobýval čtyři týdny, se na radu místních obyvatel napil z pramene a uzdravil se. Taktéž po požití vody se uzdravil i jeho nevlastní syn Ulrich Bruner. Z vděčnosti za uzdravení pak oba upravili přístup k prameni. Pověst vypráví také o chromém člověku, který po svém uzdravení nechal při cestě z Přímětic do Hlubokých Mašůvek postavit sedm kapliček s vyobrazením sedmi radostí Panny Marie.

V 19. století se na toto poutní místo konala hojná procesí, a to i ze sousedního Rakouska. V roce 1885 se staly Hluboké Mašůvky samostatnou farností.

Za působení profesora P. Josefa Parmy byla kamenná kaple v roce 1947 opravena a v roce 1948 byl položen základní kámen přístavby. Kaple byla rozšířená na kostel v letech 1948–1950 podle projektu archi-

tekta Theobalda Krátkého. Byla přistavěna také nová věž. V roce 1953 bylo dokončeno budování areálu včetně Lurdské jeskyně, Božího hrobu a terasy s českými světci podél kostela. Byla také opravená křížová cesta v lesoparku.

V době komunistické totality byly snahy toto poutní místo nábožensky utlumit. Přesto se poutě v dostupné míře konaly, a ještě více poutníků přicházelo soukromě.

Po revoluci v roce 1989 byl postupně obnoven a upraven poutní areál s lesoparkem, byla vybudována farní zahrada s chatkami aj. Na hlavní věži byl umístěn dvouramenný kříž. Místním farářem P. Ludvíkem Tichým a znojemským děkanem Jindřichem Bartošem byly zavedeny Mariánské poutě na první sobotu v měsíci.

Významné výročí 800 let si místní obyvatelé i hosté připomněli 19. září 2020.

V pátek 18. září odpoledne této slavnosti předcházela mše svatá při příležitosti svátku Panny Marie Bolestné a Mezinárodního dne míru. Po mši svatě se vydalo procesí po Via Matris, což je cesta od Piety před kostelem až k Památníku osvobození. Na této cestě najdeme sedm kamenných kapliček s obrazy Bedřičky Znojemské, vyjadřující bolesti Panny Marie v zrcadle dnešních lidských problémů. →

VINOBRANÍ

Přestože se kvůli pandemii koronaviru nekonalo znojemské historické vinobraní, zářil i letos kostel sv. Mikuláše pestrými barvami nejružnějších plodů z našich polí a zahrad. Při děkovné bohoslužbě za úrodu byly tento rok povinnou „dekorací“ i ústenky na obličejích věřících. (Více viz strana 5.)

Z OBSAHU:

Stalo se před 100 roky	___ 4
Antykor 2020	_____ 7
Rozhovor s jáhnem Martinem Mokřým	_____ 8

333 slov

jáhna Milana Werla

ODPUŠTĚNÍ

Můžeme se krátce zamyslet nad tématem odpuštění s využitím dvou krátkých úryvků z Písma. První je Mt 18,21-22. V prvním verši se Petr ptá, zda má svému bratru odpustit až sedmkrát, když proti němu hřeší. Ježíš na to odpověděl, že až sedmdesát sedmkrát, podle některých překladů sedmdesátkrát sedmkrát, tedy čtyři sta devadesátkrát, což v obou případech teologicky znamená nekonečně mnohokrát. Zde se bohužel matematika neshoduje s teologií, musím se ale přiklonit k teologickému výkladu, i když je to pro mě těžké :-). Druhým úryvkem je jediný verš Řím 8,28, který říká, že těm, kteří milují Boha, všecko napomáhá k dobrému.

Uvažujme chvíli nad tím, co je vlastně odpuštění a co se při něm děje. Odpuštění je rozhodnutí žít s důsledky hříchů, které mi jiný způsobil, a zároveň mu už nikdy nevyčítat jeho vinu bez ohledu na to, jak moc nás jeho čin bolí. A to je někdy opravdu těžké, hlavně u křivd, které do konce života nebudeme schopni vymazat z paměti. Při každém odpuštění tedy přijímáme to, že platíme cenu za zlo, které odpouštíme. Ježíš navíc po nás žádá, abychom až do konce života odpouštěli úplně všechno, i ty největší křivdy. To je úkol, který sami z vlastních sil nemáme šanci zvládnout. K rozhodnutí odpouštět nám může pomoci zmíněný výrok sv. Pavla z listu Římanům. Pokud milujeme Boha, všecko nám napomáhá k dobrému. A když všecko, tak dokonce i velké újmny od druhých, které ale můžeme s Ježíšovou pomocí odpustit.

Ježíš dobře ví, proč po nás chce, abychom neustále odpouštěli. Odpouštíme totiž nejen kvůli našim viníkům, ale také kvůli nám samým, protože tak získáme pokoj a svobodu. Kdo neodpustí, zůstane v zajetí viny toho druhého. Neodpuštění je totiž jako být ve vězení a zároveň od něj mít klíč. Záleží na nás, kdy si odemkneme tím, že odpouštíme. Navíc v modlitbě Páně prosíme, aby nám Bůh odpustil naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. Protože se sami někdy proti Bohu, sobě nebo jiným lidem proviníme, máme dobrou motivaci odpouštět ostatním.

→ V sobotu 19. září v 10 hodin začala slavnost děkovnou mší svatou u Lurdské jeskyně, kterou celebrouval Mons. Jindřich Bartoš spolu s kněžími z okolních farností a místním farářem otcem Stanislavem. Ve své obsáhlé promluvě zmínil historii poutního místa, jeho duchovní bohatství a důležitost pro náš duchovní růst. Po mši svaté se společenství věřících přesunulo do kostela Navštívení Panny Marie, kde proběhlo zasvěcení farnosti a obce Panně Marii:

Blahoslavená Panno Maria, Boží Rodičko! I když pokorně vyznáváme svou hříšnost, odvažujeme se před očima Všemohoucího Boha a celého nebe zvolit si tě dnes za svou ochránkyni a Matku, přímlyvkyni u Tvého Syna Ježíše.

Zasvěcujeme ti sebe, své tělo a duši se vším, co jsme a co máme, naši farnost i obec Hluboké Mašůvky i všechny její obyvatele.

Darujeme ti své srdce a prosíme o místo ve tvém Neposkrvněném Srdci.

Panno Maria, Matko Církve, ochraňuj našeho papeže Františka a našeho biskupa Vojtěcha, všechny kněze, jáhny a všechny Boží lid, abychom se všichni stále více připodobňovali tvému Synu, našemu Spasiteli a byli šťastni, že můžeme být dětmi Boží rodiny.

Ochránkyně naší vlasti, obracíme se k tobě s velkou důvěrou a láskou, pomáhej nám žít ve svornosti a pokoji.

Maria, u nás v Hlubokých Mašůvkách uctívána jako Matka víry, shlédni svým milostivým pohledem na naši farnost i obec. Posilni ty, kdo bojují s nějakou slabostí, ujmí se rodin, zvláště těch, v nichž vychladla láska, ujmí se mládeže, aby měla velikou chuť správně žít. Pohlédni na staré, nemocné a sociálně ubohé a pomoz, aby dokázali povstát ze svých obtíží, nebo se s nimi vyrovnat. Bohatým ukaž radost, kterou přináší rozdělení se s potřebnými.

Prosíme tě, shlédni na naše děti a dopřej jim zažít jistotu domova, shlédni na množství

těch, kterým není dovoleno přijít na svět, ujmi se těch, kteří teprve přijdou. Ať všichni zažijí lásku a křesťanskou naději vyplývající z evangelia.

Maria, Průvodkyně na cestách, provázej poutníky, kteří sem přicházejí, na jejich životních cestách.

Matko milosrdenství, opatruj nás všechny, abychom nesešli z cesty dobra a připravovali se na budoucí život s Bohem.

Maria, znamení naděje a útěchy! Pomáhej nám, abychom v tomto čase pocítili naléhavost pozvání vrátit se do domu Otce a abychom poslouchali tvůj mateřský hlas: „Udělejte všechno, co vám Ježíš řekne“. Ať tvou péči pocítí všichni lidé dobré vůle, aby se jednou obec pozemská mohla proměnit v obec nebeskou. Amen.

Před kostelem bylo následně uděleno panem starostou čestné občanství panu děkanovi Bartošovi. Na Mariánském náměstí byla odhalena a posvěcená zvonička, u které historická skupina předvedla scénku z vojenského života maršála Ludvíka de Souches. Před kostelem bylo připraveno pro přítomné sladké pohoštění a na obci pro pozvané hosty slavnostní oběd.

Z dalšího slavnostního programu lze zmínit „křest“ knihy o obci, sázení pamětního stromu, koncert Carmina Clara v kostele, přednášku o historii obce PhDr. Jiřího Kacetla, večerní taneční zábavu a další doprovodný program včetně jízdy vláčkem po obci nebo program pro děti.

Hluboké Mašůvky byly a zůstávají dál místem modlitby, místem odpuštění a smíření s Bohem, místem úcty k Eucharistii a místem Mariánské úcty. Mnoho lidí dosvědčuje, že zde našli vnitřní uzdravení a vyprosili si potřebné milosti. Budme vděční za toto poutní místo a za všechny kněze, kteří zde dle příkazu Krista hlásali a hlásají evangelium.

Marie Lazárková

Nový znojemský jáhen

Milí znojemští farníci, narodil jsem se v Třebíči, ale brzy jsme se s rodiči přestěhovali do Brna. Pokřtěný jsem byl v dospělosti ve svých necelých 23 letech v roce 2007 ve farnosti Brno-Obřany. V té době jsem studoval matematiku na Masarykově

univerzitě v Brně. Brzy po křtu jsem začal vnímat, že mě Bůh volá ke kněžství. Bylo však potřeba počkat, aby povolání uzrálo. Nakonec jsem dospěl k tomu, že budu pokračovat ve studiu, takže jsem až do roku 2014 studoval teoretickou matematiku.

Předávání evangeliáře při jáhenském svěcení v Brně.

V tomto roce jsem ve svých 30 letech nastoupil do Teologického konviktu, na který navázala pětiletá příprava v kněžském semináři v Olomouci. Studium teologie pro mě bylo těžší než studium matematiky, avšak s Boží pomocí jsem letos v červenci teologii úspěšně dostudoval. Mezi mé záliby kromě matematiky patří skoro jakýkoliv sport, zejména cyklistika, jak jste už nejspíš zaznamenali :-). Prosím Vás o modlitby, také na Vás budu v modlitbě pamatovat.

Milan Werl

V Příměticích slavili 800 let kostela

Slavnostní bohoslužba před přímětickým kostelem.

V neděli 12. července si Přímětice připomněly 800 let od posvěcení kostela sv. Markéty a od jeho první písemné zmínky. Slavnostní bohoslužbě předsedal novoříšský opat Rudolf Marian Kosík a spolu s ním koncelebrovalo 12 kněží, kteří většinou

farnosti, v níž byla víra každodenní součástí života, v níž působil i vynálezce Prokop Diviš.

V závěru mše sv. byli oceněni za dlouholeté služby pro farnost Marie Nováková, její bratr Josef Novák a Anna Pokorná. Po

skončení mše sv. se lidé přesunuli do kostela, kde měl pan Jiří Kacetl z Jihomoravského muzea ve Znojmě přednášku o historii farnosti. V ní se zmínil o ojedinělé výjimečnosti farnosti, jejíž založení je potvrzeno na pěti archivních listinách. V následujícím čase jsme ještě v kostele před vystavenou Nejsvětější Svátostí poděkovali Pánu Bohu za udělené dary a milosti.

Další část nedělní slavnosti se již odehrávala v areálu fary, kde byly k nahlédnutí fotografie z dob minulých i současných. Na pásmu si mohli hosté zavzpomínat na život, který probíhal ve zdejší obci, na církevní slavnosti včetně posvícení.

Jakmile se farní hřiště zaplnilo lidmi, připili si kněží s farníky a zástupci města. Nyní již nic nebránilo, aby se zábava za doprovodu skupiny Květinka, na níž jsme se setkali i s humornou tombolou, rozjela na plné obrátky. A tak se pěkně hodovalo, mile povídalo a setkávalo až do setmění.

P. Marek Coufal

Farní tábor na Bítově

S dětmi z farnosti od svatého Mikuláše ve Znojmě jsme strávili letošní farní tábor na faře na Bítově od 31. 7. do 7. 8. Celý tábor jsme prožívali v příběhu na ostrově Kosko, kam jsme na začátku tábora odcestovali s podvodnou cestovní agenturou na dovolenou snů. Místo dovolené nastala těžká dřina a vykořisťování. Na ostrově bylo podvodných organizací mnohem víc, a tak jsme se s dětmi rozhodli z ostrova vymýtit veškeré špatnosti a zlo. Spravedlnost pro tento ostrov jsme získávali rozděleni do čtyř skvělých týmů – Kulišáci, Upíří sedlina, Bramboráci a Dobrodružná devítka.

Společně jsme hledali a odhalovali padouchy v několika hrách. Došlo i na přímá setkání se zločinci a řádné potrestání jejich skutků – byli svázáni a odvedeni do sklepního vězení. Pro dopadení co nejvíce skupin jsme se naučili nový jazyk a písmo. Museli jsme se také obětovat a navštívit místní kasino, abychom se setkali s nejhroznějšími padouchy ostrova Kosko.

Kromě skvělých her, které jsme hráli v rámci příběhu tábora, jsme slavili společně mše svaté s otcem Ladislavem, zpívali jsme karaoke písničky, pořádali turnaje ve stolním fotbálku, trávili večery u ohně, jedli jsme výborná jídla od našeho kuchaře Tadeáše. Stihli jsme se podívat na blízkou zříceninu Cornštejn a vykoupat se v přehradě. Na konci tábora na odvážlivce čekala stezka odvahy.

Velký adrenalin bylo pro všechny spaní ve stanu, které nám ztížilo pár deštivých dní. Letos nás bylo opravdu požehnaně, ale o to víc jsme si to společně užili, vytvořili

jste si nezapomenutelné zážitky a našli nové kamarády.

Vedoucí Maruška

Tábor očima táborníků

Růženka: Nejvíc mě bavila diskotéka a hovinová hra.

Franta: Jeden den jsme se prostě dohodli, že půjdeme vedoucí postřikat šlehačkou. Tak jsme v noci šli a docela se to povedlo, i když se hned probudili. Potom jsme utekli do stanu, na kterej nám dali zámek a shodili ho.

Andělka: Mě nejvíc bavilo, jak jsme šli s Frantou a Áďou postřikat Damiána a Vojtu šlehačkou, ale jinak mě bavilo úplně všechno!

Markétka: Perfektní byly soutěže v lese, bezva parta, hodně legrace a koupání na Bítově, výlety a písničky při modlitbě. Moc ráda na tábor vzpomínám a jsem ráda, že jsem si tam našla fajn kamarády.

Teo: Mně se nejvíc líbila párty a kasino a taky že jsem mohl jíst sladkosti, který jsem si koupil v obchodě.

Terka: Letošní tábor byl skvělý jak kolektivem, tak i tématem celého tábora. Každý si tam našel aspoň

jednoho nového kamaráda nebo ti, co se už znali, se zase po roce setkali. Mně osobně se tábor líbil nejen kvůli nezapomenutelným zážitkům, ale i kvůli tomu, že jsem se cítila jako bych patřila do jedné velké rodiny. Myslím, že tato přátelství, která se na táboře vytvořila, jsou na celý život.

Jeremi: Mě nejvíc bavilo, jak jsme si dělali pas a museli jsme jít na různé úřady, abychom ho dostali.

Áďa: Myslím, že většině se líbily táboráky, u kterých jsme zpívali a modlili se. Nejlepší táborák byl poslední večer před stezkou odvahy, u ohně jsme si vyprávěli vtipy a zpívali jsme... prostě jsme si všichni užívali tu pohodu.

Vincent: Mně se líbilo, že jsme měli na táboře i nějaké volnej čas.

Stalo se před 100 roky: rok 1920 očima farních kronik a dobového tisku (část 1.)

Hlavní událostí roku 1920 v náboženském životě našeho města byla bezesporu generální vizitace a biřmování, které ve znojemských farnostech v květnu udělal brněnský biskup Norbert Klein. Ze významů z farních kronik překvapí nejen nabitý program biskupské návštěvy (byl například v 96 třídách znojemských škol), ale i projevy nacionalismu, které tuto návštěvu provázely. Biskup Klein byl německé národnosti, a to bylo zjevně důvodem k bojkotu jeho školní vizitace ze strany českých učitelů; v loucké farnosti dokonce na přezkoušení nedorazili ani čeští žáci. (Obchůzka škol souvisela s tehdejší povinnou výukou náboženství.) Biřmování českých a německých biřmovanců probíhalo odděleně.

Kronika farnosti sv. Mikuláše

(farář: R.D. Josef Anderl)

6. května 1920 se konala **generální vizitace kostela a biřmování**. Vizitoval a biřmoval nejdůstojnější biskup z Brna Norbert Klein.

Kronika farnosti Louka

(farář: R.D. František Tretera)

15. března o stém výročí úmrtí našeho krajana a patrona diecéze sv. Klementa Maria Hofbauera, který tři roky strávil také zde jako obsluha u stolu louckých opatů, vedl farář procesí o 600 účastníků do Tasovic k rodnému místu svěťce, kde sám kázal o jeho životě a napodobování. Nato bylo všem poutníkům dopřáno slyšet pastýřská slova nejd. pana biskupa Norberta Kleina z Brna o duchovních povinnostech křesťanů v dnešních dnech. Sv. Klemente, požehnej tomuto dílu!

11. květen 1920. Po 14 letech byla nejd. panem brněnským biskupem Norbertem Janem Kleinem provedena **generální vizitace a udělena svátost biřmování**. Průběh byl následující:

7 h: příjezd k faře, procesí v kostele, mše sv. s požehnáním, žehnání devocionálií, náboženská zkouška vybraných škol v kostele (Nový Šaldorf 4 třídy, Bohumilice 2 tř., Dobšice 3 tř., Suchohrdly 3 tř.), snídaně.

10 h: náboženská zkouška českých škol v kostele (Starý Šaldorf 3 tř., Suchohrdly 1 tř.). (Nepřišli.)

10.45 h: náboženská zkouška místní školy (ve škole 4 tř.).

Polední přestávka v Louce.

14.30 h: biřmování českých biřmovanců farnosti.

3 h: biřmování mužských biřmovanců. Promluva.

4 h: biřmování ženských biřmovankyň. Promluva.

Absoluce v kostele, sv. požehnání (farář), vizitace kostela, vyhotovení knih. Skrutinium. Porodní báby.

Svátost biřmování obdrženo 917 biřmovanců.

Kostelní konkurenční výbor nechal **restaurovat do dvou pětín kostelní průčelí** (1200 korun). V kostele bylo následně opraveno: natřeny chórové lavice (5 kg brunolinu, 225 korun), natřen hlavní oltář a některé sochy (6 kg emailu, 270 K). Nakoupeno bylo: 2 kg škrobu na kostelní prádlo (105 K), 6 kartáčů na vytírání (60 K), 1 chlupatá utěrka (20 K), bílý vějíř (20 K), 2 kartáče (20 K), hedvábné závěsy do svatostánku (155 K), čištění antependií (291 K), 10 kg vápna (6 K). Vše zaplatil kostelní konkurenční výbor, v jehož čele stojí obětavý starosta z Oblekovic pan Heinrich Greger.

22. srpna 1920. Zde umístění **slovenští legionáři** (regiment pěchoty č. 41) byli s muzikou a vlajkami **transportováni z Louky**. Tento oddíl si u obyvatelstva svým skromným vystupováním získal obecnou oblibu. Na podzim 1920 byl do zdejších kasáren dislokován 106. regiment čsl. dělostřelectva.

O jedné neděli v říjnu byly během ranní a pozdní mše z bočních oltářů **odcizeny oltářní pokrývky**. Po každé bohoslužbě musí být kostelní vrata uzamčena.

1. září 1920 byla v **Dobšicích otevřena jednotřídní česká škola**. Tak máme v celém farním okrsku 16 německých a 5 českých tříd. Za to se ročně obdrží odměna 2130 K a na cestovné 1232 K.

Svěcení zvonů a odhalení válečných pomníků

Sedlešovice: 13. července 1919, Suchohrdly: 20. září 1919, Dobšice: 8. srpna 1920, Oblekovice: 22. srpna 1920, Starý Šaldorf: 19. září 1920, Nový Šaldorf: 17. října 1920, Nesachleby: únor 1921 (bez slavnosti), Bohumilice: únor 1921 (bez slavnosti). Pisatelem těchto rádků [farářem Treterou] byly posvěceny zvony obcí Sedlešovice, Oblekovice a Nový Šaldorf na jméno Maria, poslední na jméno Anna. Ostatní obdržely svěcení v Brně. Nová zvonová okna byla vyrobena v obci Dobšice a Nový Šaldorf. Jednotlivé obce se o svátečním dnu hromadně zúčastnily dopolední slavnostní bohoslužby. [Během 1. světové války se úsilím faráře Tretery a místního nadučitele Antona Vrbky podařilo zachránit čtyři velké zvony z louckého kostela. Všechny malé zvony ze zvoníček a kapliček ve vsích spadajících do loucké farnosti byly ale rekvírovány. Tyto zvony se podařilo záhy po válce obnovit.]

kého kostela. Všechny malé zvony ze zvoníček a kapliček ve vsích spadajících do loucké farnosti byly ale rekvírovány. Tyto zvony se podařilo záhy po válce obnovit.]

Kronika dominikánského kláštera a farnosti sv. Kříže

(farář: P. Felix Svoboda OP, převor: P. Augustin Strnad OP)

14. května 1920. Tento den se ve filiálním kostele sv. Michaela slavilo **jubileum** svatořečení **sv. Jana Sarkandra** a bylo pořádáno triduum v českém jazyce. [Ve skutečnosti se jednalo o 300. jubileum úmrtí tehdy ještě bl. Jana Sarkandra.]

Ve farním kostele sv. Kříže proběhlo **13., 14. a 15. března triduum** v německém jazyce **ke cti sv. Klementa Maria Hofbauera**, patrona brněnské diecéze. Kazatelem byl P. Amand Dlapka, dominikánský řádový kněz a konventuál z Olomouce, rozený Znojmk. Třetí den byla **pout' do Tasovic**, do rodného místa svěťce, po pouti bylo závěrečné kázání a sv. požehnání ve zdejším farním kostele.

[Oběti národnostních sporů se stali i národní patroni: zatímco Češi slaví „českého“ svěťce bl. Jana Sarkandra, Němci si připomínají „německého“ svěťce sv. Klementa M. Hofbauera.]

11., 18. a 25. dubna: Volební dny do parlamentu v Praze.

11. dubna proběhly volby poslanců do poslanecké sněmovny v Praze, 18. dubna proběhly volby poslanců do senátu a 25. dubna byly volby do znojemského obecního zastupitelstva. Byly to první volby v Československé republice a ve Znojmě proběhly v největším klidu a pořádku. Ačkoli všechny tři volební dny byly neděle, neměli jsme kázání, což bylo také dovoleno biskupskou konzistoří.

V dubnu 1920 byla nejd. biskupským ordinariátem v Brně oznámena **generální vizitace a biřmování ve znojemském děkanátu**. Hned 25. dubna se v našem farním kostele začalo s přípravou dospělých a sice v obou jazycích. Ve zpovědní kapli probíhala příprava pro české a v kapli sv. Dominika pro německé biřmovance. Toto vyučování probíhalo čtyřikrát a biřmovanci byli pověřeni od 2. do 7. května přistoupit ke svatě zpovědi, vyžádat si zpovědní lístek a na jeho základě si ve farní kanceláři u sv. Kříže vyzvednout biřmovací lístek.

6. května 1920 v 6 hodin večer přijel nejd. pan biskup z Brna D. Norbert Klein ke klášteru. Zde byl pozdraven znojemským děkanem (farářem z Tasovic) Karlem Breitem, poté byl přivítán latinsky, česky a německy

farářem od sv. Kříže P. Felixem Svobodou a potom, co se převlékl, byl od klášterní brány doprovázen do kostela, kde měl u milostného oltáře požehnání.

7. května 1920 v 7 hodin ráno celebrou nejd. vrchní pastýř mši svatou, při které se zpívalo česky a na konci bylo sv. požehnání. Odpoledne bylo **biřmování** německých žen a ve 4 hodiny večer biřmování německých mužů z farnosti sv. Kříže. Večer okolo šesté hodiny byla Libera s dalšími modlitbami za zemřelé a poté sv. požehnání.

8. května 1920 v 7 hodin ráno byla německá mše sv. s požehnáním a poté **vizitace kostela sv. Kříže a filiálního kostela sv. Michaela**, odpoledne od 2 do 4 hodin biřmování českých biřmovanců, českých žáků a v 5 hodin sv. požehnání v českém jazyce.

9. května 1920. Během dopoledne, byla neděle, byl pan biskup na Hradišti, kde vykonal generální vizitaci. V pondělí a úterý

10. a 11. května vizitoval všechny znojemské školy a učitelské ústavy (celkem byl v **96 třídách**). Při vizitaci nejd. vrchního pastýře všude doprovázel převor Augustin Strnad. Pan biskup při této školní vizitaci nabyl dojmu, že v německých školách byl od učitelstva slavnostně přijat; ve většině českých škol nebyl vidět žádný ředitel a žádný nadučitel, ano nejednou žádný učitel, který by ho uvítal. To je ovšem také příznak doby a výchovy.

12. května 1920. Dies Rogationum tertius. Po mši sv. s požehnáním v 8 hodin měl nejd. pan biskup jen ve farním kostele sv. Kříže okolo 8.45 prosebné procesí se čtyřmi zastaveními. Asistovali mu farář od sv. Kříže P. Felix Svoboda v pluviálu, P. Řehoř M. Kaplan, kooperátor u sv. Kříže jako 1. jáhen a P. Amand Dlapka, konventuál z Olomouce jako 2. jáhen. Po procesí vizitoval pan biskup farní kancelář a matriky, které podepsal. 17. května ukončil vizitaci zno-

jemského děkanátu a vrátil se do Brna. [Znojemský děkanát tehdy zahrnoval farnosti sv. Mikuláše a sv. Kříže ve Znojmě a dále farnosti Louka, Hradiště, Citonice, Mašovice, Přímětice, Únanov, Hl. Mašůvky, Dyje, Tasovice a Hodonice.]

Kronika farnosti Přímětice

(farář: R.D. František Dospiva)

Dne **8. srpna 1920** konáno se v Mramotických slavné **svěcení praporu křesťanské mládeže** sdružené ve spolku Omladiny a Orla, prvního to spolku ve farnosti, jenž má ráz ryze křesťanky. Ježto farář byl těžce nemocen, posvětil prapor dr. Bohuslav Pohanka, katecheta ze Znojma. Slavnostní kázání pak měl dp. farář z Únanova Josef Rudolecký, okrskový duchovní rádce spolku Orla.

preložil a uspořádal Ondřej Lazárek

Vinobraní 2020 v kostele sv. Mikuláše

Každoročně se v době vinobraní sjede do Znojma mnoho turistů, aby oslavilo svátky vína. Všichni jsou vždy natěšeni na krásný historický průvod. Znojmáci hledají v historickém průvodu své současné známé a mávají jim. Všude je veselí, král svým poddaným rozhazuje zlaté a stříbrné mince a lidé volají: „Sláva králi!“ Hraje hudba, bubny duní, ohňopalci omračují svým plamenným dechem, hadí ženy svým tancem, zbrojnoši uhaňují svým přísným pohledem. Na konci průvodu nám na zdraví pokyne Bacchus se svou dívčí družinou. Davy lidí přikývnu jeho výzvě a rozprchnou se po mázhausích, aby do brzkého rána hráli, zpívali, tančili a ochutnávali plodů vinné révy, zapomněli na všechny strasti a radovali se.

Člověk se těší, okolnosti se mění. Covid je silný jev, zahýbal celým světem. Turisté se téměř vytratili, hudba nezní, vládne ti-

cho. Vytrvalí turisté klidně procházejí městem a mohou obdivovat krásy Znojma, jehož bohatá historie je vidět na každém rohu.

A přes veškeré nepříznivé okolnosti jsme i letos slavili vinobraní v kostele svatého Mikuláše slavnostní děkovnou mši svatou za letošní úrodu. Celý kostel byl vyzdoben květinami a plody země. Při obětování kladli zástupci různých skupin věřících tyto plody na oltář. I letos byla soška Panny Marie chlebové slavnostně přenesena na hlavní oltář. Na konci mše svaté jí mohli zúčastnění jednotlivě vzdát úctu.

Na závěr byli všichni pozváni k neformálnímu setkání před kostelem, kde bylo pro všechny připraveno malé občerstvení. Lahodný burčák, výborné víno, voňavá káva. Samozřejmě nechyběly ani sladké výrobky našich hospodyněk. Muži se zase po-

starali o douzovanou cigárku. Celou atmosféru provázel zvuk houslí, cimbálu a basy. Byl to opravdu krásný farní den, kdy jsme si mohli v klidu popovídat, pozdravit sousedy z lavic, spolu jsme si mohli zazpívat a tančit, co nám nohy a kočičí hlavy na náměstí dovolily. Náhodní kolemjdoucí se zastavili a prožívali s námi svatomikulášské vinobraní.

Na závěr slavnostního dne se v nazdobeném kostele rozezněla vážná hudba, která nás opět vtáhla do slavnostní atmosféry děkuvzdání. Slavnostní den jsme zakončili modlitbou večerních chval.

Velké poděkování patří všem, kteří se, jen i nápadem, podíleli na přípravě a provedení našeho slavnostního dne.

Zdeňka Strachotová

Ad Ad Zamyšlení z jedné mše svaté

Jsem tomu rád, že už podruhé zde mohu číst zamyšlení o záležitostech běžného života člověka, který se navíc cítí být křesťanem. Společným jmenovatelem je touha setkat se s bližním a být bližním druhému a chybí mu aktivita v normálních mezilidských vztazích. Především aktivita u těch, kteří to mají jaksi „v popisu práce“. Ale tím nemyslím zaměstnání a jiné činnosti církve, myslím tím všechny pokřtěné, kteří to veřejně prezentují pravidelnou návštěvou bohoslužeb. Myslím na ty, kdo se pokládají za členy určitého farního společenství, odkud očekávají aktivitu.

Aktivní farní společenství ale není to, které překypuje činností, organizuje farní

dny, brigády, duchovní obnovy, poutě, modlitební a jiná setkání (dětská, ministrantská, mládežnická, manželácká, rodinná, maminkovská nebo seniorská). Aktivní farnost je pouze taková farnost, která je složena z aktivních křesťanů, takových, kteří aktivně ve svém životě a v druhých hledají Boha. Takových, kteří tímto celoživotním hledáním vytvářejí normální mezilidské vztahy, nacházejí bližního a sebe, protože v tom všem je přítomen Bůh, jak ve vztazích, tak v bližním, tak ve mně. Jestli je Bůh takto aktivní, mohu já se na to „vykašlat“? Biblické věty „Milosrdenství chci, a ne oběti“ rozumím tak, že máme především pěstovat vztahy, ne „pobožnost“, kult.

Ta všechna těšení se, která vypsal autor MK ve své příspěvků, prožívám stejně. Ale navíc se těším na to, kdy zažiji opravdové sdílení života, upřímné a otevřené, o radostech i bolestech, o extázích i agóniích, o setkáních s Bohem nebo o pocitu Jeho nepřítomnosti...

Na závěr použiji poslední věty předěšlého příspěvku a malinko je upravím: „... protože až na mne jednou přijde jakákoliv krize, tak se někdo z mých známých objeví, a bude se o mne zajímat...“

Pojďme s tím už něco dělat!

Jan Zahradníček: Báseň o slunci a o svatém Václavu

Neděle.

Dveře přirazili. Sám. Skrze mříž k obloze pohlížím.
Oblaka táhnou, z kostelů vyzvánění a lidé na mši jdou.
A já zde stojím a přátelé, které v městě mám,
nevědí, že tak blízko jsem.

Nikdo neví. Ale já všech zde vzpomínám,
jak mračna letí a slunce se skrývá a září zas,
a všechny hlasy dne pod okny věznice jeho jsou.
Slyším ten blažený pleskot vody, jak v zahrádkách zalévají,
to chraptivé kokrhání kohoutků letošních.
A také křik dětí
a také psí štěkot a frkání koňské
ze slunce napily se.

Srkám ty hlasy mřížemi cezené.
Srkám žal žalární. Ruce zdvím. Přátelům vzkazuji
tam venku,
aby pili, dokud je čas. Aby pili to víno slunečné,
jímž obzory přetéka. Neboť nevědí, jaká tma,
jaká hrozná tma očekává je vbrzku snad,
zda nebudou úpět po slunci
jako já, jako vězni z žalární scény opery Fidelio
od Ludvíka Beethovena.

Ó jak ten obr miloval slunce, bratra svého.
Jak dunělo v jeho partiturách.
Ó jak teď chápu. Ne sluchem, ne očima,
ale celým povrchem své bytosti ohrožené
slyším třesk trubek, třesk činelů slunečních,
to rozhořčení proti tmám, na něž bubnuje prázdno.
A pískají vlaky tak divoce krásně, divoce vzdáleně,
jak po mostě přijíždějí a po mostě odjíždějí
z toho města snů nad řekou
opodál dětství mého...

Oblaka táhnou, já bez očí vidím tu lidnatou dálku prohrátou,
plnou potoků, vsí, sirotčí podíl naděje mé.

Tam včera pšenici seli, tam k vinobraní se chystají.
A slunce kráčí, ten královský soumrak, co táhne nás
od minulosti k budoucnosti, k naději, která blíží se...

Je září. Dny svatého Václava našeho pána krásného.
Tvář ke zdi cítí, jak větev se napřímila v zahradě vzdálené.
Jablko padá. Stín padá... A hodiny jsou.
Hodiny jako věky. Má opuštěnost je naprostá. Všichni odešli.
Siroba země prosakuje zdmi věznice a ze všech stran svírá mě.
A cosi jako pláč věcí vydaných v ruce správců nepravých
žalují ke mně. Slyš
jejich muka, jejich čekání úpěnlivé, že přijde,
že přichází

blahoslavený tichý, jenž zemi vládnout bude...

Všechno se naklání
nad velikou propast očekávání chvíle té.
Všechno je na spadnutí. Stačí dotek

a zemí pode mnou jak bokem klisny přechází záchvěv
po záchvěvu.

Jako bych nahmatával hřbet událostí. Dají se čekat
přesuny v kůře dějin, pád hvězd...

Tak naděje blíží se. Naděje země této.
On Utěš. On Zažeň. On Meč. Korouhev milénia.
Kníže náš. Dávný jak chorál a z budoucna přijíždí.
Vždy mladší než my. Vždy jinoch. Vždy provázen hlasem dětí.
A robátka v lůnech žen mu překrásně zpívají.

Slyším ten slavný zpěv. Odlesk chorálu padá na mne,
jak stojím v své cele a vysoko nad věznicí
oblaka táhnou a kohouti v dálce kokrhají...

Oroduj za nás! Najednou
takové ticho. Slyším holoubka vrkat a je to slunce.
Je to naděje. Je to radost, jež ještě pláče.
Je to shledání blízké tak.

Z města snů nad řekou

Báseň o slunci a svatém Václavu byla v našem zpravodaji již jednou publikována, a sice v roce 1992 v čísle 7. Rozhodli jsme se ji znovu připomenout, protože 7. října uběhne **60 let od smrti** jejího autora **Jana Zahradníčka**. Tato báseň velmi pravděpodobně vznikla za básníkovu pobytu za mřížemi znojemské (tehdy) vazební věznice. Zmínky o městě nad řekou, o vlcích na mostě, ale i o vinobraní jsou zřetelnými indiciemi k této domněnce. Železniční most přes řeku Dyji je možné z oken zdejší věznice zahlédnout. V září, tedy v době vinobraní a v měsíci sv. Václava, byl roku 1951 Jan Zahradníček do znojemské věznice převezzen a setrval zde až do července 1952.

Následně byl v Brně odsouzen ve vykonstruovaném politickém procesu ke 13 letům těžkého žaláře.

Tento velký katolický básník se narodil v roce 1905 v Mastníku u Třebíče, od roku 1945 pracoval v Brně. Psal básně, překládal, pracoval jako redaktor v nakladatelství, redigoval časopis Akord. Po odsouzení byl vězněn na Mírově a v Leopoldově. Krátce po propuštění na amnestii v roce 1960 umírá. Básníkuv nedobrovolný pobyt ve Znojmě připomíná pamětní deska umístěná od roku 2012 na zdi znojemské věznice. Báseň o slunci a sv. Václavu vyšla až 30 let po svém vzniku v exilu ve sbírce Dům strach.

Antykor 2020

Co je to prosím za slovo? Hned vysvětlím.

Vše začalo na konci června, kdy jsme se sešli se všemi dětmi z naší scholičky Souhlásky na ukončení školního roku. Někteří sice školní docházku zabalili už v březnu, ale ke konci června prostě nějak už patří loučení. Tam zazněl nápad, že bychom mohli uspořádat na konci prázdnin společné putování dětí a tatínek, aby si maminky trochu oddychly a načerpaly síly na nový školní rok. Návrhů na destinace bylo mnoho. Nakonec zvítězila varianta putovat podél řeky Rokytné, je to nejbliž a můžeme se kdykoliv vrátit do civilizace. Na sklonku prázdnin jsme se rozhodli, že víkendovku uskutečníme. Název Antykor vzešel od jedné maminky, ale zpočátku jsme nechápali, co znamená. Později nám to došlo – pozpátku Rokytná a navrch ještě boj proti smrtícímu koronaviru.

I přes nejistou předpověď počasí jsme se poslední srpnový pátek sešli na louce u Příštypa v počtu 15 + 6 (15 dětí a 6 tatíneků), nedaleko skály Justýnka. Dle pověsti tam za třicetileté války ze skály spadlo děvče, které utíkalo před švédským vojákem. Pod skálou jsme Justýnku neobjevili, zato jsme našli uhynulou srnu v již pokročilém stadiu rozkladu – dětem se moc líbila. Na louce jsme rozdělali 2 obří stany a Vašek si rozdělal svůj menší, prý bychom se s ním a jeho dcerou Justýnkou nikdo nevyspali. Děti se mezitím oblékly do plavek a už byly v Rokytné – bobřík „hnědé vody“ splněn. Díky obětavosti některých maminek jsme s sebou měli nabalené buřty od farmáře, rozdělali jsme tedy oheň a začalo se hodoval. Po večeři přišlo i na kytaru a oprášení některých starých fláků (Malagelo, Honololu a další). Při zpívání od dětí zazněla téměř historická věta, kterou jsme si natočili: „S tatínky je to stejně nejlepší!“ Postupně se od ohně děti vytrácely a zůstali jen tatínci. Děti však nespaly, našly si svoji zábavu, běhaly kolem stanů, hrály podivné hry, ale všem to bylo jedno, byli jsme všichni šťastní.

Ráno jsme se vzbudili mírně rozlámaní, ale po koupeli v Rokytné a rozcvičce v čistší ranní rose nám bylo zase hej. Sbalili jsme stany, posnídali, uklidili louku od odpadků, pivních lahví a aut a vydali se na cestu.

Cíl prvního dne nebyl jednoznačně stanoven, prostě kam dojdeme, tam dojdeme. Cesta kolem Rokytné je kouzelná. Je to kousek od Znojma, ale většina z nás tam nebyla buď nikdy, nebo jednou. Turistická cesta vede téměř pořád kolem řeky, často po krásných loukách. Za první den jsme potkali pouze 2 turisty, jinak ani živáčka, ani mrtváčka (kromě srny). Děti s sebou měly vytištěné mapy a plnily drobné úkoly (jak se jmenuje kytka, která teď v lese krásně filalové kvete - brambořík, komu je zasvěcený kostel v Biskupicích – sv. Martinovi, jaké je

heslo u rozpadlého mlýna - „Zničit komunisty“...). Cesta pomalu utíkala, za celý den nás potkalo jen jedno větší dobrodružství – rozzuřené vosy, jimž někdo z nás stoupl do hnízda. Výsledek? Dva poštipaní tatínci, tři poštipané děti, trocha pláče, našťásti žádná anafylaxe. Během cesty se chtěly děti mnohokrát utábořit,

ale nepodařilo se jim to. Došli jsme až do 11 km vzdálených Biskupic a hned za nimi jsme našli krásnou louku, kde jsme zakotvili. Stále jsme sledovali předpověď počasí, protože na noc byl hlášen silný vítr – orkán a bouřky. Děti se pořád ptaly, co je to ten „orgán“(-). Rychle jsme postavili stany a začali vařit večeři. Jídelníček byl nasnadě – zbytky buřtů a brambory – takže buřtguláš. Na přípravě se podíleli úplně všichni – někteří nosili dříví z lesa (Janek s Matějem byli úplně dřevorubci), ostatní krájeli ingredience a tatínek Vašek se dokonce nechal zvčnit s vařečkou. Prý musí fotku poslat manželce, aby viděla, jak se na putování zdokonalil. Výsledek vaření byl pod taktovkou Františka vynikající. Po večeři následovaly míčové hry a stezka odvahy. Některé děti se začaly bát, tak chodily po skupinkách, ale dobrotky víly Justýnky nakonec našli všichni. Zpívání u taboráku přerušoval dešť, tak jsme zalehli dřívě a čekali na „orgán“.

Ráno po probuzení jsem o bouřce věděl pouze já, takže mi ji nikdo nevěřil. Byla neděle, sváteční den. Vyrazili jsme do Biskupic na mši svatou, Ondrovi se dokonce podařilo v batohu vystrchat i „čistě“ a „nezmačkané“ oblečení. S dětmi jsme stihli udělat i scholičkovou zkoušku a na mši jsme zazpívali s kytarou. Všem se to moc líbilo, i když si někteří odsedávali do vzdálenějších lavic. Přece jen jsme po dvou dnech již moc nevoněli :-).

Po mši jsme vše sbalili a vydali se dál. Mírný deštík nikomu nevalil, Ondra vyprávěl poutavé příběhy s nečekanými pointami, které děti dále rozvíjely. Pak přestalo pršet a my se pomalu blížili k vysněnému kempu s bazénem. Některé děti si bláhově představovaly něco jako aquapark. Realita byla trochu jiná – zcela opuštěný kemp, odkud odjeli i ti nejposlednější turisté. Připadali jsme si trochu jako rodina z Pupenda u Balatonu. Ale venkovní bazén zůstal. Pravda, voda již nebyla nejčistší, a tak jsme mohli splnit dalšího bobříka - tentokrát zelené vody. Nikomu to nevalilo. Osvěžení již chladnější vodou jsme dojedli poslední zá-

Účastníci expedice Antykor v údolí řeky Rokytné.

soby a putovali dál. Když jsme míjeli Újezdský mlýn, na zápraží vyšli majitelé a zdáli se nám nějak povědomí. Vzájemně jsme na sebe koukali. No, ano. Jsou to farníci, které jsme dnes ráno potkali na mši v Biskupicích. Moc děkovali za krásný hudební doprovod mše svaté. Pozvali nás dál, ukázali nám celý mlýn (tu historiku bych si někdy rád poslechl znovu :-), popovídali o historii mlýna, děti se ujala „paní mlynářová“ a rozdala jim dobroty. Bylo to moc příjemné setkání. A pak už nás čekala jen krátká cesta ke Kašparovu mlýnu, kde byl cíl naší výpravy. Byli jsme unavení jak kočata, špinaví jak prasata, ale šťastní jako blechy. Zhodnotili jsme krátce naše putování, zazpívali hymnu, složili vlajku a slíbili si, že za rok se na tomto místě znovu sejdem a vyrazíme dál po proudu krásné Rokytné.

Drobná poznámka na závěr. Jestli si myslíte, že jsme vše tahali na zádech, včetně 2 velkých stanů, tak se mýlíte. Touto cestou musím poděkovat Terezce, která nám dělala skvělý support, převážela zavazadla, vozila potřebné jídlo a řidiče k autům. Ještě týden po akci jsme si posílali fotky všech možných svršků i spodků, které patřily někomu jinému. Holt to prostě bylo bez maminek.

Dominik Bláha

Co se nejvíce líbilo dětem?

Věrka: *Spaní v holčičím stanu a že se chodilo hodně pozdě spát.*

Lída: *Stezka odvahy, Ondrovy napínavé historky.*

Dita: *Spaní ve stanech, putování podle mapy a vůbec všechno.*

Magdalénka: *Líbilo se mi, že jsem celou cestu (18 km) mohla jít bosá.*

Dorotka: *Nejvíce se mi líbil vlajkový stožár a vlajka.*

Anička: *Jako, s tatínkami je to občas lepší než s maminkami, je dobrý si od nich odpočinout. S tatínkami si užiješ, nevádí jim, když ponocujeme a je s nimi sranda. Vymysli větší hlouposti než maminky.*

Janek: *Líbila se mi stezka odvahy.*

Madlenka: *Mně se líbila vybjena.*

Tatínkova zhodnocení

František: *Za mě hlavně odvaha vyrazit i za nepříznivé předpovědi počasí a vydržet až do konce. Za odměnu stál svatý Petr při nás a rozháněl přímo nad námi mraky a déšť co to šlo, takže jsme skoro nezmokli, i když všude kolem lilo a bouřilo. Skvělé bylo nedělní koupaní v prázdném táboře – opět geniální ti-*

ming organizátorů akce. A nakonec krásná odměna pro všechny tatínky a děti za pomoc s ranní bohoslužbou v Biskupicích v podobě pozvání pozorných majitelů Újezdského mlýna k jeho prohlídce. Možná by také stálo za zmínku poděkování odvážným maminkám, že nás s dětmi vůbec pustily a pomohly zabalit, vybavit, Terežčina vzdušná podpora,

po akci pak pomoc s odbahněním, vysušením, odhmyzením a návratem k obvyklým sociálním a hygienickým návykům (u dětí i otců).

Libor: *Večerní posezení s kytarou u ohýnku, hudební přepadení na nedělní bohoslužbě v Biskupicích.*

Dávat městu ještě jiný život

Poslední rok vykonával ve znojemských farnostech svoji jáhenskou praxi MARTIN MOKRÝ. Jeho služba zde v důsledku epidemie koronaviru a související karanténě měla i specifický charakter.

Co Vás baví ve volném čase?

Když už nějaký mám, tak rád vyrazím někam, kde mám přátele. Ať už je to do rodného Blanska nebo na jiná místa, protože moji spolužáci jak z gymnázia, tak ze semináře, se rozprchli po celé republice. A díky nim tak poznávám různá města i přírodní krásy naší vlasti. Naposledy jsem se takto s jedním kamarádem vydal do Jeseníků, kde jsme několik dní vyrazili na výlety na kolech.

Vaši cestu ke kněžství už jste popsal (vstoupit do semináře jste se rozhodl v prvním roce studia na fakultě sociálních studií). Kdo Vás nejvíce v rozhodnutí pro Krista podporoval a doprovázel?

Samořejmě mě podporovali moji rodiče. I můj otec, který do kostela nechodí. Tehdy když jsem mu oznámil, že bych chtěl jít do semináře, tak mi řekl, že to sice nechápe, ale podporovat mě bude. A myslím, že když mě teď oba rodiče vidí, tak jsou na mě i hrdí.

Za svůj život jsem potkal také spoustu výborných kněží, kteří mě doprovázeli a podporovali mě. Za všechny bych zmínil blanenského faráře otce Jiřího Kaňu, který své bohoslovce provází opravdu otcovským způsobem.

Rok jste studoval psychologii a politologii. Myslíte, že kněz by měl být i dobrým psychologem a vyznat se v politice?

V politice se asi kněz nutně nepotřebuje nějak zvlášť dobře orientovat. Rozhodně je ale dobré, když se kněz trochu vyzná i v psychologii. Ne nadarmo se psychologie učí v rámci přípravy na kněžství. Je potřeba, aby kněz dokázal rozlišit, kde může lidem pomoci, a u koho je vhodnější přenechat práci psychologům. A také aby chápal, co to znamená, když k němu přijde člověk a svezí se mu například s tím, že trpí depresemi. Nejde o to, aby mu s tím pomohl, ale o to,

aby s ním podle té diagnózy dokázal citlivě jednat.

Jaké jsou Vaše vzpomínky na studium v Římě?

Občas se mě lidé ptali, jestli bych si tam dokázal představit žít... Je to krásné město, kde se můžete skoro na každém kroku dotýkat tisícileté historie, ale nevím, jestli bych tam dlouhodobě dokázal žít, protože s italskou mentalitou jsem se ani za tři roky úplně nesžil. Vzpomínat budu hlavně na dobrou partu lidí z Nepomucena, setkání s papežem, úchvatné památky, levné kafe a odpolední siestu ☺

Jako jáhen jste nedávno prožil "koronakrizi", lidé nemohli do kostela, atd. Jak jste toto období prožíval Vy?

V období, kdy jsme museli zrušit veřejné bohoslužby, a celkově byly omezené možnosti, jsme se na faře samozřejmě nadále scházeli ke společným modlitbám i soukromým mším. A ten volný čas jsme využili na věci, na které za běžného provozu není tolik času. Takže jsme řešili různé administrativní záležitosti jako např. opisy matrik, které se odevzdávají do archivu na biskupství apod. Pak jsme také třeba uspořádávali knihovnu po dominikánech na faře u sv. Kříže.

Celá ta situace byla pro nás nová, takže jsme se v tom nějak učili žít. Někteří farníci pak sice říkali, že si mě kvůli té pandemii moc neužili, ale pro mě to i tak byla dobrá zkušenost, přestože jsem se nemohl s farníky tolik vídat.

Jaká bude Vaše vzpomínka na znojemské farnosti?

Na Znojmo budu vzpomínat jako na krásné město, které si ve svých obyvatelích nese svoji nelehkou historii. Znojemské farnosti nejsou příliš početné v poměru k počtu obyvatel města, ale i přesto je v nich dost lidí, kteří dokáží tvořit krásné věci a tím proměňovat prostředí kolem sebe. V jednom starém křesťanském spise se říká, že křesťané jsou pro svět tím, čím je pro tělo

Novokněz Martin s novým „šéfem“ – hodonínským děkanem P. Josefem Zouharem | Foto P. František Koutný

duše. A tak nějak vidím ten život křesťanů ve městech. Mnohdy nejsou vidět, ale dávají těm místům ještě jiný život, než jen ekonomický a společenský.

Jak jste se zabydlel ve Vaší nové farnosti, v Hodoníně?

Slychal jsem od lidí: Tam to budeš mít dobré, to je Slovácko... Z krátké zkušenosti bych řekl, že Slovácko je všude kolem, ale Hodonín je prostě město, skoro jako každé jiné, alespoň co se týká charakteristiky farnosti. Nejsem teď jenom na novém místě, ale i v nové službě, takže oproti jáhenskému roku mám teď víc povinností, ale ty s sebou přinášejí i mnohé krásné zážitky. Zvykám si tady tak nějak postupně, protože každá farnost má nějaká svá specifika, ne všechno se všude dělá stejně, proto se snažím nejprve pochopit proč to tak je, než abych hned zkoušel něco změnit.

*Díky za rozhovor i za Vaši službu ve Znojme
Eliška Juráková*

R.D. Martin Mokrý se narodil v roce 1992. Pochází z Blanska, kde také navštěvoval gymnázium. Teologii studoval v Olomouci a v Římě. 22. června 2019 byl vysvěcen na jáhna a 20. června 2020 se stal knězem. Jako kaplan nyní působí v Hodoníně.

Jsem rád, že hrou na varhany mohu sloužit

V rámci seriálu varhanických rozhovorů tentokrát zavítáme do přímětické farnosti, kde již přes 30 let za varhany usedá pan Ladislav Holík.

Kdy jste poprvé usedl na varhanickou lavici?

Poprvé jsem na varhany hrál na svátek Božího Těla v roce 1968 v Pavlicích. Bylo mi 13 let. Zastupoval jsem narychlo svého staršího bratra, který hrával přede mnou a musel narukovat na vojnu. Od té doby jsem hrával v kostele každou neděli a častokrát i ve všední dny a tím se postupně zdokonaloval. Později jsem dojížděl ještě hrát na mše svaté do Vranovské Vsi, do Hostimi, někdy i do Zvěrkovic.

Tehdy nebyla doba jednoduchá, hra na varhany se nikde nevyučovala. V roce 1965 skončil II. vatikánský koncil, který přinesl zásadní změnu vedení mešní liturgie, která žádala úpravu lidového zpěvu. Ten se povýšil na zpěv liturgický a kladl zvýšené nároky na jeho hodnotu hudební a textovou. V té době to nebylo jednoduché jak pro kněze, tak i pro varhaníky. Bylo k dispozici velmi omezené množství hudebního a textového materiálu. Trvalo dobu, než vyšlo první vydání nového kancionálu v roce 1973, který se postupně uváděl do praxe a rozšiřoval se až do dnešní podoby. V roce 1976 jsem odešel na vojnu a místo mě začal hrát můj mladší bratr, který zde hraje dodnes.

Po návratu z vojny jsem hrával jen příležitostně při různých zástupech. Od roku 1989 jsem začal pravidelně hrát v Příměticích, kde mě můžete potkat i dnes. Několik

roků jsem také dojížděl pravidelně hrát do Kuchařovic, někdy i do Mramotic. Během této doby jsem také dle potřeby zastupoval a stále zastupuji při různých příležitostech ve Znojmě a širokém okolí. Pravidelně také hraji na nedělní večerní mši svaté v kostele svatého Michala ve Znojmě.

Co Vám při hře na varhany přináší největší radost?

Jsem rád, že svým zpěvem a hrou na varhany mohu sloužit, že jsem snad nezakopal svěřené hřivny. V červenci letošního roku proběhla v Příměticích oslava 800. výročí založení kostela svaté Markéty. Jsem rád, že jsem se při této příležitosti mohl setkat a zavzpomínat téměř se všemi kněžími, se kterými jsem v Příměticích po dobu více jak 30 let spolupracoval.

Jaká je Vaše oblíbená píseň?

Je jich mnoho, ale nejraději mám Madonu, která není v kancionálu. Tu zpíváme s vnoučaty dvojhlasně. Zvláště si holčičky oblíbily třetí sloku v polštině.

Máte ve farnosti nějaké nástupce?

Má mě kdo zastoupit. Tímto bych chtěl poděkovat Vojtovi a Jitce, kteří mě nejčastěji zastupují v Příměticích. Byl bych rád, kdybych i ve své rodině našel pokračovatele ve varhanické službě. Obě moje dcery, Blanka a Maruška, mají ukončený první cyklus ZUŠ na klavír.

Slyšíte někdy slova ocenění za Vaše hraní a službu ve farnosti?

Někdy ano. Jsem vděčný, že mohu sloužit, a za to musím hlavně děkovat já. Samozřejmě se ve své hře nemohu srovnávat s mladšími varhaníky, kteří jsou absolventy třeba konzervatoře.

Když jste na mši a zrovna nehrajete, hodnotíte třeba jen v duchu varhaníka?

Samozřejmě. Rád poslouchám varhaníka, který hraje s citem, a u kterého při hře vnímám určitou pokoru. Nelíbí se mi, když varhaník při doprovodu mše svaté zdůrazňuje svoje hudební umění, které nikdy nechci zpochybňovat, ale nepatří ke mši svaté. Je potřeba, abychom si všichni uvědomovali, že to hlavní při mši svaté se odehrává u oltáře a ne u hracího stolu varhan.

Závěrem úsměvná vzpomínka:

Jednou mi zavolal otec Čamek z Hlubokých Mašůvek, abych zahrál ve všední den dopoledne v 9 hodin při zádušní mši svaté. Ve spěchu jsem si zapomněl vzít noty i brýle na čtení. Zkrátka, moje hraní mělo jisté nedostatky. Po skončení mše, jako poslední píseň na závěr, nechali pozůstalí z magnetofonu zaznít ob-

líbenou píseň zesnulého od Petra Spáleného: Až mě andělé zavolají k sobě, nechci mít na pohřbu šumaře....

Za rozhovor děkuje Eliška Juráková

Ladislav Holík, varhaník z Přímětic

Pocházím z Grešlového Mýta, které patří do pavlické farnosti. V Pavlicích jsem byl pokřtěn, chodil do školy, ministroval v kostele a prožil zde dětství. Od devíti let jsem začal chodit do hudební školy v Moravských Budějovicích a u tehdejšího pana ředitele Karla Klatta jsem se učil hrát na klavír. Pan ředitel byl varhaníkem v Moravských Budějovicích.

VTIPY OTCE PAVLA

Moji milí přátelé, kteří se rádi zasměje-
te! Rád vás všechny zdravím po prázdninových měsících. Dětem a studentům se již jistě stýskalo po školních lavicích, proto tyto legrácky patří hlavně jim. Ale snad se zasmějete i vy, neškoláci.

V hodině matematiky:

"K rybníku přišlo jedenáct hochů. Sedm z nich má od rodičů zakázáno se koupat. Kolik z nich je ve vodě?"

"Prosím jedenáct," odpoví žák.

Jiný učitel vysvětluje žákům, co je to lítost: "Tak co, Pavlíku, co se tě zmocní, když provedeš nějakou lumpárnu?" "Zmocní se mě můj táta a dá mi vejprask!"

A učitel jazyka českého vyvolá Pepíčka:

"Pepíčku, řekni nám dvě jména."

"Kdo, já???"

"Výborně, Pepíčku, piši ti jedničku!"

A do čtvrtice všeho dobrého:

I učitelé náboženství, tedy katecheté, zkouší v hodinách děti. Jeden z nich je učil, aby se snažily udělat každý den někomu radost.

"Udělal jsi včera někomu radost?" zeptal se Frantíka.

"Ano. Byl jsem celý den u tety."

"No, to není nic zvláštního."

"Je," brání se Pěta. "Když jsem odcházel, teta byla velice šťastná!"

Snad i tyto drobečky vás potěšily.

Stálou radost vám přeje pamatující
o. Pavel

Varhaník Ladislav Holík v akci.

Stalo se – krátce

První svatě přijímání v Louce

V neděli 30. srpna 2020 proběhlo v kostele sv. Václava a Nanebevzetí Panny Marie v Louce první svatě přijímání 4 dětí. Příprava prvokomunikatů probíhala pod vedením otce Ladislava celý školní rok, letos ovšem trochu netradičně s jarní přestávkou kvůli mimořádnému nouzovému stavu v naší zemi. Jakmile to však bylo možné, začaly se děti na faře v rouškách scházet znovu, aby se naučily vše potřebné, společně se povzbudily a také prohloubily vztah k Pánu Ježíši. Velice oblíbenou součástí katechezí byla hra AZ kvíz na téma desatero a Bible.

Den před slavností se děti sešly v kostele k nácviku a hlavně k první svátosti smíření. Farníci vyzdobili kostel a dětský sbor si připravil hudební doprovod na celou mši svatou. Nedělní slavnost byla pro všechny krásný zážitek a velké poděkování patří otci Ladislavovi, katechetkám, dětskému sboru, všem farníkům a hlavně Pánu Bohu. *(Věra Kosíková)*

Příměstský tábor pro nejmenší děti

Maminky s dětmi, které se pravidelně scházejí na faře u sv. Mikuláše v pondělí a ve středu dopoledne, zorganizovaly příměstský tábor pro nejmenší děti.

V týdnu od 20. července dvacet šest dětí, deset maminek a teta Inka obsadily faru v Louce, aby v rámci celotáborové hry osvobodily Louckou zemi. Děti ve věku 0–8 let každý den zachraňovaly jedno z pěti království Loucké země překonáním překážek a her. Děti se také společně pomodlily, zpívaly táborovou písničku, tvořily, svačily i obědvaly. Za záchránění každého z království potom získaly kus mapy, která je poslední den nakonec přivedla k pokladu v kryptě kostela v Louce. Skutečným pokladem jsou především nová i posílená přátelství mezi dětmi i maminkami, společné zážitky a nové zkušenosti. *(Lucie Zvěřinová)*

Tábor "Stopařův průvodce po Galaxii"

„Lidé z planety Země, zde prostetnik Wogon Jeltz z galaktického dopravního výboru. Jak jistě víte, v zájmu rozvoje okrajových oblastí Galaxie má být postavena hyperprostorová dálnice napříč vaší soustavou. Vaše

planeta je jedna z těch, které jsou určeny k demolicí. Nemá cenu tvářit se překvapeně. Všechny plány jsou vystaveny už padesát pozemských let na obvodním plánovacím úřadě na Alfě Centauri. Když se nezajímáte o místní záležitosti, je to vaše chyba.“ Toto hlášení se ozvalo na začátku našeho tábora z rozhlasu. Viděli jsme pak explozi Země a jen tak tak jsme si zachránili holé životy v záchranném modulu. Navštívili jsme wogonskou planetu, kde jsme se v přestrojení za mimozemšťany vplížili do wogonské databáze. Centrální vesmírný počítač nás informoval o planetě vesmírných architektů. Když jsme dodali kompletní technickou dokumentaci Země a zadali heslo pro replikaci Země, byla nám naše planeta nově vytvořena.

Přítom všem jsme si uvědomili, že Země je náš společný domov, který pro nás Bůh stvořil. Máme si jí vážit, opatrovat ji, chránit a moudře užívat. A musíme to dělat všichni, protože jedině společným úsilím všech může být Země zachráněna. Jeden k druhému patříme jako bratr a sestra. Zažili jsme pražící Slunce i noční chlad, průtrže mračen i padající hvězdy, prošli jsme vodou i bahnem a slzu smutku jsme uronili až na konci při loučení s táborem. Jaké dobrodružství společně zažijeme příští rok ví jen vesmírný počítač. ☺ .. ale ať to bude cokoli, těšíme se zase do Rohů. *(P. Jindřich Čoupek)*

Pouť do Neratova

Někdy před 30 lety, bylo to po roce 1989, nás vzali naši přátelé z Jablonného nad Orlicí na výlet do nedalekého Neratova. Už zdálo se, že jsme byli uchvázeni ohromujícím kostelem, který byl ale ruinou. Uvnitř plno suti, bez střechy, ale při pohledu na nebe jsme zažívali velmi zvláštní pocit. Naši přátelé nás seznámili s historií tohoto místa a také nám řekli, že místní pan farář Josef Suchár s pomocí svých přátel pracuje na opravě kostela a oživení obce. Tehdy mi to připa-

dalo téměř nemožné, ale zázraky se dějí, když se jim jde s pomocí Boží naproti.

16. září 2020 jsme se s téměř 30 poutníky ze Znojma vydali na toto pozoruhodné místo znovu. Pout' pořádalo brněnské sdružení KLASu a prožili jsme zde společnou mši sv., požehnání a loretánské litanie.

Dnes je nejcharakterističtější znakem neratovského kostela zasvěceného Nanebevzetí Panny Marie mimořádný kontrast: na jedné straně hrubá stavební struktura upomínající na dobu, kdy kostel zůstal v ruinách, na druhé straně světlo pronikající prosklenou střechou. Nad oltářem se v prostoru mezi nebem a zemí vznášela silueta Matky Boží provázená andělskými křídly. Člověk tak vnímá světlo, které působivě osvětluje, ale které může osvětlovat i vnitřně. Krásné je oživení obce, kde jsou chráněné dílny a chráněné bydlení, ale i obchod, hospoda, zahradnictví a pivovar. A tak díky úžasnému úsilí a práci P. Josefa Suchára a jeho přátel jsme si mohli i my Znojmáci užít pout' do Neratova. *(MUDr. Jana Reifová)*

Zprávy z Oblastní charity Znojmo

Dílna sv. Kláry pomáhá již 20 let

Nevíte jak zvládat stres? Máte pocit beznaděje? Cítíte se sami?

Právě pro Vás je tu služba Dílna sv. Kláry Znojmo, sociálně terapeutické dílny. Nabízíme pomoc osobám s duševním onemocněním ve věku 19 – 64 let.

Nabídne Vám pomoc při změně životního stylu, sdílení zkušeností s onemocněním, při vyplnění volného času a pomůžeme naučit se něco nového a zdokonalit se pracovních dovednostech.

Pomáháme lidem zmírnit různé důsledky jejich onemocnění a vrátit se do běžného života.

Chcete se setkatvat s lidmi s duševním onemocněním, sdílet svoje zkušenosti, získat nové přátele, naučit se něco nového?

Neváhej nás kontaktovat: Dílna sv. Kláry Znojmo, sociálně terapeutické dílny, Mikulášské nám. 482/12, Znojmo, 733 755 938, klara@znojmo.charita.cz, www.znojmo.charita.cz a FB Dílna sv. Kláry.

FARNÍ HRADIŠTĚ

Milí hrají farníci, farnice a farničata!

Tak jsme si lámali hlavu s tím, čím byste si mohli lámat hlavu vy a ejhle – sudoku :) Do prázdných políček dolpňte obrázky nebo čísla tak, aby se nacházely pouze jedenkrát v řádku, jedenkrát v sloupci a jedenkrát v každém 2x2 nebo 3x3 čtverci.

Vaši PaKLíci

Sudoku klasik :)->

Jednoduché obrázkové sudoku:

Číselné sudoku pro začátečníky:

	1		
2			1
4			3
		4	

1	7		8	6			
	5	9		3			1
		5					9
			4				3
		4			7		
					4	8	
8			3	1			7
		1	6	5			9

PULS slaví třetí narozeniny

Koncem září PULS (fond na podporu kněží a pastorační brněnské diecéze) slaví své třetí narozeniny. Již zhruba

každý desátý návštěvník nedělních bohoslužeb v naší diecézi je také donátorem. Dary donátorů v loňském roce přesáhly deset milionů korun. Donátorství je výraznou pomocí pro farnost, protože dary do-

nátorů pomáhají snížit příspěvek (cca 40 Kč měsíčně za dospělého farníka), kterým se farnosti podílí na zajištění mezd kněží v naší diecézi. V některých farnostech dary donátorů dokonce tento podíl již zcela pokrývají.

Od letošního roku již nebude vyhlašována speciální sbírka na účely PULSu. Darovat peníze je možné např. převodním příkazem, inkasem – SIPO. Vybízení jsme k pravidelnému dárcovství.

Více na webu donator.cz

Zdroj: Biskupství brněnské

VÝROČÍ

30. září oslavil 90. narozeniny zakladatel a dlouholetý redaktor našeho zpravodaje pan **JINDŘICH KÁNIA**. Vypošujeme mu pevné zdraví a hojnost Božího požehnaní!

Pravidelné mše svaté ve Znojmě

	Ne	Po	Út	St	Čt	Pá	So
Sv. Mikuláš	9.00						
Sv. Kříž	8.00	18.00	18.00	18.00	18.00	17.00	18.00
Sv. Jan Kř.		8.00	8.00	8.00	8.00	8.00	8.00
Sv. Alžběta	11.00						
Sv. Michal	18.00						
Louka	8.00			18.00			
Přímětice	9.30	18.00				18.00	
Hradiště	10.30					8.00	
pečovatelský dům Vančurova 17							9.00
nová nemocnice							14.30

Kontakty na znojenské farnosti

Římskokatolická farnost u kostela sv. Mikuláše, Znojmo

Mikulášské náměstí 62/13, 669 02 Znojmo

Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo

Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo

duchovní správce: Mons. Jindřich Bartoš

tel.: 603 290 082, e-mail: jindrichbartos@seznam.cz

kaplan: R.D. Pavel Bublan

tel. 723 843 409, e-mail: pavelbublan@seznam.cz

web: www.farnostznojmo.cz

Římskokatolická farnost Znojmo – Louka

Loucká 3622/29, 671 81 Znojmo

duchovní správce: R.D. Ladislav Bublán

tel.: 605 186 648, e-mail: xbublanoo@seznam.cz

web: www.farnostlouka.cz, e-mail: info@farnostlouka.cz

Římskokatolická farnost Přímětice

Prokopa Diviše 18/12, 669 04 Znojmo 4 – Přímětice

duchovní správce: R.D. Jindřich Čoupek, tel. 731 402 652

kaplan: R.D. Marek Coufal, tel. 722 752 154

e-mail: farnostprimetice@seznam.cz

web: www.farnostprimetice.cz

Římskokatolická farnost Znojmo-Hradiště

Křížovnická 3071/26, 669 02 Znojmo

duchovní správce: P. Josef Hudec O. Cr., tel.: 732 586 126

Kalendář akcí

2.10.	první pátek – od 15 h adorace a sv. zpověď u Sv. Kříže
3.10. So	měsíční pouť v Hl. Mašůvkách v 18 h, autobus ze Znojma odjíždí v 17 h
7.10. St	POMOC CHUTNÁ SLADCE – akce KOLÁČ PRO HOSPIC od 9 do 17 h v centru Znojma na Obrokové ul. a také v Moravském Krumlově. Možnost seznámení s Domácím hospicem Znojmo. Za dobrovolný příspěvek návštěvníci obdrží chutný koláč, čímž přispějí na kompenzační a zdravotní pomůcky pro klienty hospice. Děkujeme všem, kteří přispějí na podporu této služby. Charita Znojmo
8.10. Čt	setkání seniorů (KLAS) v 9 h na faře u sv. Kříže – první schůzku zahájí náš nový jáhen Mgr. Milan WERL Ph.D.
11.10. Ne	mše sv. k výročí posvěcení kaple P. Marie v Kravsku s požehnáním chaze v 7.30 h
18.10. Ne	při bohoslužbách sbírka na misie posvícenská mše svatá v Příměticích v 8 h mše sv. k výročí posvěcení kaple sv. Terezie v Lesné v 15 h měsíční modlitba v popické kapli v 15 h
19.10. So	svatohubertská mše svatá v kostele sv. Wolfganga v Hnanicích v 14.30 h
22.10. Čt	setkání seniorů (KLAS) – pěší výlet Gránickým údolím z Citonic do Znojma, odjezd autobusu č. 816 do Citonic z autobusového nádraží v 9.02 h
25.10. Ne	začíná zimní čas (hodiny se posunou o 1 h zpět) poutní mše svatá ke sv. Wolfgangu v Hnanicích v 10 h (mše sv. v Konicích nebude) mše sv. k výročí posvěcení kaple sv. Jana Nepomuckého na Kasárnách v 15 h
30.10. So	sv. zpověď před svátkem Všech svatých od 15 h u sv. Kříže
1.11. Ne	SLAVNOST VŠECH SVATÝCH – mše sv. jako v neděli mše sv. v obřadní síni na znojmském hřbitově v 15 h
2.11. Po	PAMÁTKA ZEMŘELÝCH – mše sv. v 8 h u Sv. Jana Kř. a v 18 h u Sv. Kříže
6.11.	první pátek – od 15 h adorace a sv. zpověď u Sv. Kříže
7.11. So	měsíční pouť v Hl. Mašůvkách v 17 h, autobus ze Znojma odjíždí v 16 h
8.11. Ne	MODLITBA CHVAL v 18h v louckém kostele (Skupina 4G), po chválách agapé na faře v Louce
11.11. St	svátek sv. Martina – mše sv. s žehnáním vína ve Svatováclavské kapli v 18 h (u Sv. Kříže mše sv. nebude)
14.11. So	POUŤ DĚTÍ KE SVATÉ ANEŽCE ČESKÉ (pozdání na venkov pro děti z města) – mše sv. v Hrádku v 10 h, následně procesí ke kapličce sv. Anežky za obcí, pohoštění na faře a stanovišťová hra pro děti
15.11. Ne	poutní mše sv. ke sv. Martinu v Šatově v 10 h (mše sv. v Havranicích nebude) měsíční modlitba v popické kapli v 15 h
17.11. Út	svátek sv. Alžběty mše sv. v 8 a v 18 h v kostele sv. Alžběty (u Sv. Kříže mše sv. nebude)
22.11.	sbírka na Charitu (místo 31.5.)
28.11.	1. adventní koncert v louckém kostele v 17 h
29.11.	1. adventní neděle – při mši sv. žehnání adventních věnců

RŮŽENCOVÁ POBOŽNOST v měsíci říjnu

každý všední den – růženec s písní v 7.30 h u Sv. Jana Kř., v 17.30 h u Sv. Kříže (v pátek v 16.30 h), vedou různá farní společenství

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ

Farnost Louka (můžete se hlásit na školách nebo na faře)

Po: ZŠ Šatov v 12.45 h

Út: Hnanice – knihovna v 16.30 h

St: ZŠ JUDr. Mareše v 13.30h, fara v Louce v 16.30 h

Čt: ZŠ Dobšice v 14.30 h

Farnost Přímětice (výuka bude probíhat od 5. 10.)

Po: Citonice 14.00 – 15.00 h

St: Přímětice – 1. a 2. tř. 13.30–14.30 h, 3. až 6. tř. 14.30 – 15.30 h

Čt: Přímětice na faře – 6 až 9 tř. od 14.00 h

Pá: Suchohrdly 13.00 – 13.50 h, Kuchařovice 14.00 – 15.00 h

Farnosti Znojmo (případné další termíny budou oznámeny v ohláškách)

Út: ZŠ Nám. Republiky od 13 h

St: ZŠ Mládeže od 14 h

Pá: fara u sv. Mikuláše od 15.30 h

ADORACE každý čtvrtek od 20 do 21 h u Sv. Mikuláše

PŘÍPRAVA NA KŘEST DOSPĚLÝCH každou neděli v 9 h v sále kláštera u sv. Kříže

ODPUSTKY PRO DUŠE V OČISTCI je možné získávat týden před i po svátku Všech svatých, který je 1.11. Podmínky jsou: sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysly Svatého otce a návštěva hřbitova s modlitbou za zemřelé

VÝSTAVA O 1. BRNĚNSKÉM BISKUPOVI Matyáši Františku

Chorinském z Ledské, který se narodil před 300 lety (4. října 1720). Drobná panelová výstava připomíná nejen biskupa Chorinského, ale též složitou dobu 18. st., v níž se biskup nově vzniklé diecéze musel dokázat orientovat. Výstavu je možné zhlédnout do 30. října 2020 v brněnské katedrále v době jejího otevření.

výstava BONUM OPUS: PREMONSTRÁTI V LOUCE (1190-1784)

v domě umění na Masarykově nám. do 1.11.2020. Pořádáno u příležitosti 900. výročí založení premonstrátského řádu na sklonku roku 1120 a 830.

výročí založení premonstrátské kanonie v Louce. Vystaveny jsou exponáty z JMM, Strahovského kláštera a z bývalých louckých farností.

DISPENS OD OSOBNÍ ÚČASTI NA NEDĚLENÍ BOHOSLUŽBĚ

udělil biskup Vojtěch Cikrle s platností od 19. září 2020 pro věřící brněnské diecéze, kteří patří do některé z rizikových skupin.

DO KOSTELA SE ŠESTI „R“

Roušky: Měj zakrytá ústa a nos.

Rozestupy: Udržuj rozestupy 2 metry a zasedni do určené lavice.

Ruce: U vchodu si desinfikuj ruce, nepodávej ruce, Eucharistii přijmi na ruku.

Rodina: Usadni pohromadě se svou rodinou.

Rozum: Zvaž svůj zdravotní stav před návštěvou kostela.

Radost: Přijď s radostí a rozšiřuj ji i venku, ta smí být nakažlivá!

Život farností Znojma vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo (Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo, IČ: 49440594). Registrováno Ministerstvem kultury pod č. E 11690. Redakční rada: Eliška Juráková, Marie Ochmanová, Petra Bláhová, Ondřej Lazárek. Za obsah článku odpovídá autor. Adresa redakce: farni.zpravodaj@outlook.cz. V elektronické podobě je časopis dostupný na www.farnostznojmo.cz. Číslo 4/2019 vyšlo 2/10/2020 ve Znojmě v nákladu 630 výtisků. **Uzávěrka příštího čísla: 19. listopadu 2020.**